

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εις την γην τῶν Παρθενίωναν.

Ἐνθακάσα τίσερα καὶ χίλια
ποῦ'θά' βροῦν λαοὶ μὲ πετραχίλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτῶ φράγκα εἶναι μ ὄνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἐκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσον ἰσλεπὴν
ὅτι πωλοῦμεν ὄψατα Ἐρωποῦ ἀνελλαπὴ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ἐξῆ τοῦ Νοεμβρίου,
μηνὸς τὰ μύλα κρούου.

Ἐξήντα πέντε θὺν ὀκτακάσα
κ' ὁ Κόντες λέει πῶς πᾶν τὰ γρόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Σεχάσαμε, βρε Περικλή, γιὰ ἄλλο τὴν κοιλίαν
κ' ἴσκιος παλῆος ἐβγάλαμε μέσ' ἀπὸ τὴν νημεία,
εἰδάναμε μνημόσυνο τοῦ πρώτου Βασιλεῖ
καὶ ζήλος μᾶς ἐδέξαμε καὶ τὴσὴ προθυμία.

Θυμῆθῃμα καὶ τοὺς καιροὺς, ποῦ παίζαμε τὴν τόμπουλα,
κ' ἄκουσα 'σε' ἄλλα τὰ πολλὰ
κ' ἔσαν παλιρὸ φουστανεῖλ,
τὸν γέρο τὸν Στρατὸμύπουλα.

Εἰς οὐρανοὺς πετάξαμε
καὶ σὲ χρυσὸς νεφέλας,
κ' ἴδιοι μας ἐρονάξαμε:
ζήτω τῆς φουστανεῖλς.

Ἐχόσαμεν καὶ δάκρυα μεγάλης μετανοίας,
ἐπλόγιας τὰ στήθη μας σπινθὴρ Μακεδονίας,
φουστανεῖλδὸς ἴδαμε μὲ πᾶλα καὶ μὲ φέσι
καὶ τῶματὰ των ἡδέιε καθένας νὰ τὰ φορέσῃ.

Ἐβγάλαμε καὶ στεναγμοὺς,
παιῖνας ἀνεκρούσαμεν,
κοκκίλων καὶ σπαθῶν ἐπιγμοὺς
τριγύρω μας ἤκουσαμεν.

Μεγάλου παιρικοπισμοῦ μᾶς συνείνετο φοδῆρα
καὶ πρὸς σιγμὴν ἐσεύθησαν οἱ γηραλέοι βροχοί,
κ' εἶδα τὴν ὀδὴα τὴν παλιρὰ μπρῶσο μὲ τὴν καινοσύνη
νὰ περπατοῦν εἰς τῆς Ἀρχῆς τὴν φοραζομένη ῥάχη.

Ἐκάναμε μνημόσυνο μετὰ σαράντα χρόνους
'στὸν πρώτο Βασιλεῖ μᾶς, -
ἐφάγαμε καὶ κόλλυβα, καὶ μὲ τοὺς φαμπαρόνους
ἐπιγάμα καλὰ μᾶς.

Π.—Ἀληθινὴ συγκίνησις... ἔκρυσαν τὰ σαρόνια...
μὰ ποῦ τὸν θυμῆθῃμαμε μετὰ σαράντα χρόνια.
Κ' ἐγὼ παρόστιν ὁ σαχλὸς τῆς οἰμας παπαρῶδίας
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἔσπουζα: ζήτω τῆς φουστανεῖλς.

Καὶ τίποτα παρῶξεν, βρε Φασουλῆ ματαμπόση,
μὰ μῆρα μπρὸς σου νὰ φανῶ φουστανεῖλς μὲ φέσι.
Χωρὶς αὐτὴ τὴν φορεσιὰ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης
σὺν ὀνόκοιο μοῦ φαίνεται νὰ γίνω παιρικότης.

Ἀπὸ τὰ παληροφάγμια κ' ἡ παληροεγιγόνται
δὲν βράζων παιρικότας.

Ἡ φουστανεῖλα μοιχαρὸ θυσίας προκαιεῖ
κ' εἰσὶν μᾶς κορφῶνες...
χωρὶς τσαροῦχι πάριο, καῦμεν Φασουλῆ,
ποδοὶ δὲν φτεροῦν.

Γι' αὐτὰ ποῦ λέω μὴ γελᾷς,
κ' ἔν δὲν γενῆς φουστανεῖλς,

ἀπὸ τὸν καθ' σου βγάλε τὸ πῶς ὄδσαι πατριώτης
καὶ μήτε θὰ σὲ συγκινη καμμία γενναϊότης.

Κι' ἂν σήμερα καθένος μας ψυχρὸς καὶ κρύβος μὲν
ἔμφοστὸ σὲ πάππων ἐκλεῖδῶν πανάγια τεμένη,
κι' ἂν γὰρ πατρίδα φρόνημα δὲν ἔχη μήτε πόνο,
αὐτὰ τὰ παληοφράγκικα θαρρὸς πῶς φαίνε μόνο.

Γὰρ τὸ γενναῖον φρόνημα βεβαίως συντελεῖ
τὸ φόρεμα πολὺ.
Με τῆς Φραγκίως τῆς φορεσιαῖς
δὲν εἰμπορεῖς, βρὲ μπουντιαῖ,
νὰ ψάλης τῆς ἀρματοσσιαῖς
τοῦ κωθενὸς φρουστανεῖλα.

Κρατῆρος πατριωτικῶ δὲν θὰ σὲ φλέγη λάβα...
σοῦ τῶπα μὰ, σοῦ τῶπα δαδ, σοῦ τῶπα κι' ἀπειράμια
πῶς δὲν ἔμφορεῖς νὰ φλογισθῆς μὲ φλόγα τοῦ Βλαχάβα
καὶ σβαλίετα νὰ φορῆς καὶ νῶσαι στενοβράνιες.

Γι' αὐτὰ τὰ λόγια μὴ γελᾷς καὶ πάγια γὰρ σπουδαῖα...
πῶς τὸ τουρφεὶ τὸ παλῆρὸ θὰ δρᾷξῃς τοῦ Μηλόνη,
πῶς θὰ χωρῆση μέσα σου καμμὰ Μεγάλ' Ἰδέα
μὲ τὸ σουριετοῦ μοναχὰ καὶ μὲ τὸ πανταλόν;

Φ.— Ἔχεις δίκιο, Περιμῆτο...
δὲν ἔμφορεῖς μὲ σβαλίετο
γὰρ τοὺς δούλους; νὰ ποῦντες;
καὶ σὸν τὸν Μελά νὰ πέρης.

Ἄς ἔφορεσῶν φουστανέλιας κι' ἔλ' οἱ σήμερον τιλοῦχοι...
δὲν ἔμφορεῖς, ἐλύενη Βάρδο,
δίχως φερενῶ τσαροῦχι
ν' ἀνεβῆς ἔψηλὰ ἴσῶν Σκάρδο.

Σὸ θράβολο τὰ φράγκικα, νὰ σμῶνεις κι' ἡ βελάδες...
τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περιμῆ... νῦτες φουστανειλάδες
δίλους αὐτοὺς ποῦ κἀθῶσαι νωθροὶ ὅτ' ἀκαρφενεῖα,
τέτονος κι' ἔμμένα νῦτες με
καὶ μὲς ὅτ' ἀμοῦτρα φεῦσε με,
ἂν δὲν μὲ ὄρης πολεμιστῆ μὲς ὅτ' Ἄμανεθονία.

Με φουστανεῖλα γίνομαι τροπαιοφόρος ἦρωσ
καὶ ζῶνομαι τὰ δαμασκά κι' ἀρπάζω τὰ μηλόνη...
τῶν πρώτων Βασιλέων μας ἡ μνήμη των ἀγῆρωσ,
μὲ ποῦ τοὺς ὄθυμηθήκαμε μετὰ σαράντα χρόνια.

Π.— Φουστανειλάδες γίνετε κι' ἔμφορεῖς, Σκάρτο καὶ Στόλοι,
τὰ ρούχα μὰς ἐμῶδιον νὰ πάρομα τῆν Πόλι.

Φ.— Ἀπὸ τῆν Πόλιν ἔρχομαι καὶ ὅτ' ἐκκορῆ κανέλα,
τὰ καταρῶ τὰ φράγκικα καὶ βιάω φουστανεῖλα.

Π.— Σαράντα χρόνια ἔπεσαν, καὶ τώρα γὰρ τὸ χάλε μας
τὰ φράγκικα μὰς ἔσταξαν, ὄχι καὶ τὸ κεφάλι μας.

Φ.— Σαράντα χρόνια ἔπεσαν κι' ὀδόντα ἴσῶα πέμα,
μὰ θὰ παρᾶσῶν κι' ἄλλα,
κι' ἀκόμη σὸν καὶ σῆμαρα ὅτ' οὗς τῶχονε θὰ κτυπᾶμε
τῆν ἄδεια μας κωυκῶλα.

Π.— Σαράντα χρόνια ἔπεσαν, Ρωμηοὶ Φραγκο-τωλιβάδες,
κι' ἔλασαν εἰς τὸν Ὀλυμπο σαράντα χρόνια χροῖα,
κι' ἐκῶσαι μνημόσῶνο ὅτ' οὗς πρώτους Βασιλέδες...
μὰ ποῦ τοὺς ὄθυμηθήκαμε μετὰ σαράντα χρόνια.

Φ.— Βαρὸς χειμῶνας ἔλκωσες, φυλορροῦν οἱ κῆποι,
κι' ἔγῶσιες κι' ὁ Βασιλέδες...

Π.— Ἄν εἰξευρα πῶς λείπει.

Φ.— Βασιλέδες ἐμῶσιες
κι' ὁ Βασιλέδες ἐγῶσιες,
κι' ἀμῶσως ἀνεοείσῶσαν οἱ τῆς Ἀρχῆς μνηστῆρες,
καὶ μόνον σὺ, βρὲ Περιμῆ, χαμᾶρι δὲν ἔπῆρες.

Π.— Μὰ μήπως εἶμαι βουλεντῆς νὰ καρτερῶ τὸ Στέμμα,
νὰ κάρμη κᾶν διάλῶσαι κᾶν προσκλήσῶν Βουλῆς;
ἢ μήπως εἶμαι τίχεται τῶν Ἀνατόλων θρόνῶμα,
κᾶν ἕνας ἀρχιερίκῶσιος κωλοῦμαι τῆς Ἀθῆς,
γὰρ νὰ φροντίζω νὰ ῥωτῶ ποῖον μῆνα θ' ἀρῆβαρη;
καὶ τί με μῆλει, Φασουλή, κι' ἂν εἶθῃ τὸν Γενιάρη;

Μήπως εἶμ' ἐκ τῶν ἐν τέλει δρῶν ὅτ' οὗ κράτους τὸν ἀγῶνα
γὰρ νὰ τρέξω ὅτ' Ἰπάλαι καὶ νὰ γράνω τὸνομά μου;
μήπως εἶμαι Θεοτόκης νὰ προσμῶνω τῆν Κορῶνα
γὰρ νὰ πάω νὰ τῆς δεῖξω τὸ καινούριον πρόγραμμά μου;

Μήπως ἔχω κᾶν ἀστῆρια
καὶ γαλόγια Σαρανιλάτη;
μήπως ἔχω νιαραβέρια
τακτικὰ μὲ τὸ Παλάι;

Μήπως κᾶν σοφιστὸ
σκέπτομαι νὰ τοῦ ἰμῆσῶ,
κι' ὀλοένα λαχαρῶ
πότε θὰ γυρίσω ἴσῶα;

Ἢ μήπως εἶμαι Ρομπαγᾶς, συμπατριώτῃ μπουρο,
νὰ καρτερῶ τὸν Βασιλέα γὰρ νὰ φρεῖσαι σοφιστῶ;
Μὴ τῆς Ἀθῆς προμηθευτῆς διπῆρα, συμπολίτη;
μὴν ἔχω τᾶχ' ἀξίωμα Βασιλέω Στανλίη,
γὰρ νὰ φροντίζω νὰ ῥωτῶ ποῖον μῆνα θ' ἀρῆβαρη;
καὶ τί με μῆλει, Φασουλή, κι' ἂν εἶθῃ τὸν Φλεβάρη;

Ναὶ μὲν κωλὸν ὁ Βασιλέως νὰ βῆσῶσαι ἔδῶ πέρα
καὶ ὅτ' Ἰπάλαι πάντοτε νὰ στήναι πανιέρα,
ἐν τούτοις βεβασιῶν πολλοὶ
πῶς κι' ὅταν λείπη, Φασουλή,
πάντα τὸ κράτος κῶρρελεῖ.

Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἐλύενη μετεχλιβάνη,
ἀφῆντες εἶναι Βασιλέως, τὸ κῆρι του θὰ κᾶνη,
καὶ πότε φεγῶι κι' ἔρχεται νὰ μὴ ὄ' ἐνδιάρρη
κωθόλου σὸν κι' ἔμμένα...

και πῶς δὸν 'σὺ Φάληρον τραβῆς τὸ ναυοαίρι
και δὴν 'ρωτῆς ναύται;

Φ.— Βασιλικὸς ἐμῆριος
ἢ ὁ Βασιλεὺς ἐγῆριος,
ἢ ἐφάνη σὺν χαροῦμένος σὺ κάθε συμποίτη....

Π.— Καὶ καλὸ θὰ τοῦπαινε γὰ τὴν φτωχὴ τὴν Κρήτη.

Φ.— Ἐφαινετο πῶς ἤρχετο μὲ μὴ χαρὰ σπανία.
Π.— Καὶ καλὸ θὰ τοῦπαινε γὰ τὴν Μακεδονία.
Φ.— Καὶ λέγε πῶς 'στὸν κύριον Προϋπολογὸν σιμῶσας
πῶς εἶσθε, τὸν ἐρώτησε, πῶς πᾶσι ἢ ὁ λαμῶς σας;
Μὰ ἢ ἐγὼ, βρῆ Περιπέτο, σὺν χαροῦμένο τὸν 'βρίσκω.
Π.— Καὶ ἄμαθε σπουδαίῳ ἢ ἄπ' τὸν γέρο τὸν Φραγκίσκο.
Φ.— Σὺν χαροῦμένος 'μιλοῦσε και 'στὸν ἕνα και 'στὸν ἄλλο.
Π.— Καὶ ἄμαθε σπουδαίῳ ἢ ἄπ' τὸν Δελασσὸ τὸν Γάλλο.

Φ.— Βασιλικὸς ἐμῆριος
ἢ ὁ Βασιλεὺς ἐγῆριος,
ἢ ὁ κύριος Προϋπολογός, ἀραῖος 'σινος ἀραῖους,
δείχνει ναυοαίριον πρόγραμμα ὁ ἕμης τοῦς ἀρουαίους,
καθὼς ὁ πᾶσι Μαισιῆς τὸν δρῶν 'σινος 'Εβραίους.

Τοῦτο φέρων ἐπὶ μάλῃς
νῦν πρόγραμμα μεγάλῃς
ἢ ἀσθηρῆς οἰκονομίας,
σὺν πᾶσι 'Ιερμῆος
θηρηροῦει ληπτερά
πῶς δὴν ἔχομε παρῶ.

Νῦν πρόγραμμα τοῦ Κόντες
και προποφᾶνὸς τῶντος.
Νῦν ἀγγελμα ἢ ἀπὸ
πῶς δὴν ἔχομε λεπτῶ.

Περιπέτο φουναρῶ,
πρῶτη δὴν ἀκουῶ φορῶ
πῶς δὴν ἔχομε παρῶ
μῆτε γὰ θεαροποφᾶ,
μῆτε γὰ στανεῦματα;...
ἕμης 'βρίσκω 'εὸς τῶς
μόνο περιωσῶματα.

Νῦν πρόγραμμα προβάλλει,
πρόγραμμα τῶν προγραμμάτων
ἀνακλινῶς μεγάλῃ
πῶς στεροῦμεθα χρημάτων.

'Υποτῶ ἀπὸ τόσα χρόνια, ποῦχοιμο ἱμονοιτόρους,
δοῦτε ἀπὸ τόσαις νῦσαις
και πόλεμος πλουτοφόρος
γὰ σου, Κόντες, ποῦ τὸ 'βρίσκω.

Μὰ τί μάστορης και τῶντος!
δοῦν 'λέγασι πῶς πλοῦτος
κατακλῶς τὴν 'Ελλάδα,
τὴν παρῶν ἀγελῶ.

Και 'σὺ κῆρος ἐπεκράτει και φαιρόντης ἢ ἑσθῆρια,
πλὴν ὁ Κόντες μοναχῶ
τῆς 'Ελλάδος τὰ Ταμῆα
ἀνακλινῶς πτωχῶ.

'Αδελφε μου παραγῶς, ποῦ μὲ δέρονε και σὶ δέρονε,
κλῆρτα και βλαστῆματα...
τί παρῶξενο και τοῦτο, τῆς 'Ελλάδος τὸ Κουβέρνο
τὰ μὴν ἔχη χροῖματα.

Πρόγραμμα τῶντος νέον... ὁ κλεινὴ πατρις νταγῆντα,
κλεισι κάθε Μακεδόν,
μεταβάλλονται τὰ πάντα
καθὼς λέτε ριζηρόν.

Καταροῦν Προποφᾶνῶ, βιδῆμυ παλαιοαφῶρῆνῆ,
καταροῦνται και Σχολῆα, καταροῦνται και Μοναί,
καταροῦνται και νοτιῶτα
γὰ κερῶ και γὰ κατῶτα
και γὰ λάθη και φτωχῶ.

Κ' ὑπαλλῆλιον—ὀμιλῶ—
καταροῦται τὸ ψωμῖ,
καταροῦνται και νομαί,
καταροῦνται και νομοί.

Καταροῦν περιφῶραις, καταροῦν και διοικησίς,
καταροῦται τέλος πάντων κἀνε παρῶμουλαρῶς,
ἢ ἐγὼ βλεῖται τὰς τοιαῦτας και τοιαῦτας καταροῦσαις
ἕναῖλο: πρῶτα πρῶτα καταροῦσαις τὸ κῆρος.

Κάνουν μία πατινάδα,
ποῦ παθαίνουνε βραχνάδα.

'Ἦλθε πᾶν ἡ Κορῶνα
μὲ τὸν κῆρο τὸν χερμῶνα.

'Ἦ σημαίει νομαίσει
πῶς ἔδω και πῶς ἔδει,
ἢ ἀρχισ να παιανίτῃ
τῆς φουραῶς ἢ μοναίῃ.

Παιανίτ' ἢ μοναίῃ μας κάθε 'μέρα... τί χαρῶ!...
τρέχουν γὰ νῶ τὴν ἀκουσούν πλῆθη χαροῦμενα,
ἢ ἀνακλινῶς ἢ ὁ Κόντες ἕνα νῦν ταμπουρῶ
δπως ἢ ὁ παλῶς Κολῶμβος 'βρίσκω τὴν 'Αμῆρικα.

'Ἦλθε πᾶν ἡ Κορῶνα
μὲ τὸν κῆρο τὸν χερμῶνα,
ἢ ἐπὶ τῆς ἀνεδροστομῆσις
τῆς σφῆρῶσας πιπερῶς
ἱστομῆσις τὰς ἀνεστομῆσις
και νυτῆσις τὰς ἀραῖας.